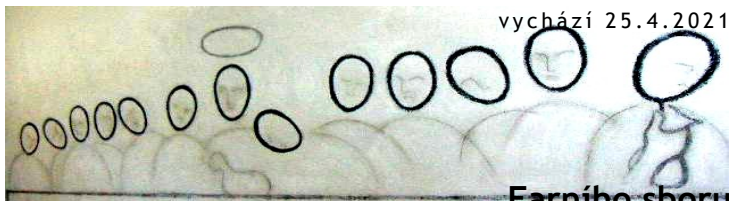

List k 4. neděli velikonoční

vychází 25.4.2021

Farního sboru

Českobratrské církve evangelické v Chrástu

Čemu připodobním toto pokolení? Je jako děti, které sedí na tržišti a pokřikují na své druhy: 'Hráli jsme vám a vy jste netancovali; naříkali jsme a vy jste nelomili rukama.'

Mt 11, 16-17

Velikonoční dobou nás na stránkách tohoto listu provází úvahy o radosti. Více než jindy se do ní mísí určitá trpkost. Ježíšova slova o tanci a nářku hovoří o rozdílu mezi působením Jana Křtitele a Krista. Jan hrozil blížícím se soudným dnem, ale málokdo se bil v prsa. Ježíš zve k radostné hostině v Božím v království, ale většina má na práci něco jiného.

Smysl slov o tanci a lomení rukama platí ovšem obecněji. Bůh k nám hovoří tvrdým slovem Zákona, které nás má vést k pokání, i potěšujícím slovem evangelia, které nás zve k radostné oslavě. Nebo ještě jinak: Nářek druhých nás má vést k spolutruchlení a Boží dílo k spoluradování. Nejde to proti sobě. Právě naopak. Samozřejmě pro nás osobně často platí slovo Kazatele, že je „čas plakat i čas se smát, čas truchlit i čas poskakovat“. Ovšem pro nás jako společenství církve se to děje vždy zároveň. Kéž nás otevřenost bolesti druhých přiblíží blíže radosti, pramenící z ran Vzkříšeného. A kéž nás společenství s ním více otevírá bolesti kolem nás.

MODLITEBNÍ “MOST”

v okruhu 5. neděle velikonoční

„Já jsem ta pravá vinná réva a můj Otec je
hospodář.“ (Jan 15,1)

Spojme se denně ke společné modlitbě!

Čt 29.4.	Ž 22, 25-31 Skutky 8, 1b-8	Za nemocné a vězněné
Pá 30.4.	Ž 22, 25-31 Skutky 8, 9-25	Za trpící a pronásledované
So 1.5.	Ž 22, 25-31 Marek 4, 30-32	Za umírající a zemřelé
Ne 2.5.	Ž 22, 25-31 Jan 15, 1-8	Za církve a její služebníky
Po 3.5.	Ž 80 Galatským 5, 16-26	Za ty, kdo vládnou a slouží druhým
Út 4.5.	Ž 80 Jakub 3, 17-18	Za ty, kdo prožívají zkoušky a pokušení
St 5.5.	Ž 80 Jan 14, 18-31	Za rodiny a osamělé

Závěrečná modlitba

**Pane, náš Bože,
ty jsi vzkřísil z mrtvých Ježíše Krista
a tím jsi nám dal důvod k děkování a chválení.
Z našich úst je však často slyšet pouze starou píseň,
nářky a stížnosti.
Pomoz nám, abychom s tím už přestali
a zpívali novou píseň ke tvé cti
skrze Krista, našeho Pána.**

JEŠTĚ MLUVÍ, AČ ZEMŘEL...

To říká autor listu Židům o Ábelovi pro jeho víru a jinde připomene, že máme – obklopeni takovým oblakem svědků (12,1) – vytrvat v běhu s pohledem upřeným na Ježíše. Vyjadřuje tak to, co vyznáváme v Krédu jako „společenství svatých“. Je důležité pamatovat – a zvláště v dobách, kdy intenzivněji vnímáme naši smrtelnost – na to, že církev tvoříme společně na obou stranách prahu smrti. Církev je společenství víry i vidění, bojující i vítězilá, živých i zemřelých – na něž se ovšem vztahuje Ježíšovo slovo o tom, že *„Bůh není Bohem mrtvých, ale živých, neboť před ním jsou všichni živi“* (L 20,38).

Nikoli spoléhat na jejich zásluhy nebo je vzývat, ale prosit Boha o to, aby nám dal s nimi společenství, a vděčně si připomínat jejich památku, to je jádrem evangelické úcty ke svatým. O ní hovoří Augsburské vyznání víry takto: *„O ctění svatých se učí, že památka svatých se může připomínat, abychom následovali jejich víry a dobrých skutků, každý podle svého povolání...“*

Když jsme v minulém vydání citovali slova Juliany z Norwiche – jen jako asociaci k biblickému slovu – našli jsme možná způsob, jak zaměřit naši pozornost na skutečnost, že křesťanský kalendář netvoří jen svátky Páně, ale také svátky svědků víry. Nebude-li tedy žádný text od živých :-), najdete v listu každý týden – připomínku (podle ekumenického kalendáře) některého svědka víry, jehož výročí narození pro nebe v daném týdnu slavíme – a to formou stručné životopisné zprávy a citace z díla. Neboť i o nich platí, že ještě mluví, ač zemřeli...

28.4. Friedrich Heiler (1892 - 1967) byl německý teolog, propagátor „katolického evangelictví“ a zakladatel evangelického řádu františkánských terciářů. Vystudoval katolickou teologii, ale v roce 1919 přestoupil ke švédské luterské církvi.

„Evangelicita a katolicita jsou nerozlučně spojeny. Katolicita neznamena nic jiného než „mysl pro celost“, být katolík znamená říkat ano k celému Kristu, celému Písmu, celé církvi, celému vesmíru. Být katolík znamená věřit v trojjediného Boha, Otce, Syna i Ducha sv., vyznávat Krista jako Boha a člověka, uznávat přípravné a dokonalé zjevení, Starý a Nový zákon, přijímat synoptiky, Pavla, Jakuba i Jana, stát ve společenství s církví všech staletí, pozemskou i nebeskou, realizovat ve svátostech a bohoslužbě harmonii těla a duše, přírody a ducha, tohoto i budoucího věku. Katolický je křesťan v plnosti, celý křesťan. Heretik je ten, kdo nepřijímá celého Boha, celého Krista, celou církev, ale svévolně si nárokuje zlomek, který se mu zamlouvá, ten, kdo staví svou omezenou individuální zkušenost nad celek, či dokonce z ní činí měřítko pro posouzení celku. Katolicita není nic jiného než celostnost; není však celostnost charakteristickou vlastností evangelia, radostné zvěsti? Nerozsbije se radostná zvěst, když se svévolně rozkouskuje, a nepromění evangelium - radostnou zvěst - v dysangelium - neradostnou zvěst - ten, kdo vidí jeho podstatu v antitezi?“

Železniční 477, 330 03 Chrást,
č. účtu: 722349319/0800
Farář: **Karel Šimr**, mobil 739 244 774,
e-mail: karel.simr@evangnet.cz
chrast.evangnet.cz